

РЕШЕНИЕ

№ 770

гр. Велико Търново, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

при участието на секретаря ЦВЕТАНКА Й. ЗИНЕВА
като разгледа докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело №
20224110100154 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от ИВ. СТ. ИВ., чрез адв. М. М. – РАК, срещу ЗКПУ „Съдружие - 94“ /в несъстоятелност/ – село Павел, община Полски Тръмбеш кумулативно и обективно съединени иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 261 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В исковата молба процесуалният представител на ищеца развива съображения, че по силата на трудов договор от 15.01.2020 година, последният е заемал при ответника длъжността „Общ работник, смесено растениевъдно и животновъдно стопанство“, както и че трудовото му правоотношение е било прекратено със заповед № 017 от 26.10.2020г. Посочва, че следващото му се по договора трудово възнаграждение е било в размер на 610 лв. и че същото не му е било изплащано в периода от 15.01.2020г. до 26.10.2020г. Твърди, че ответникът дължи на ищеца трудово възнаграждение в размер на 5 490.00 лв., както и мораторна лихва върху него за периода от 01.02.2020г. до 23.11.2020г. в размер на 179.13 лева. Посочва, че в процесния период е работил само нощна смяна по график като през един календарен месец е имал 15 нощни дежурства, поради което работодателят му дължи сумата и сумата в размер на 270.00 лв. за целия срок на договора, изчислена на база отработени нощни часове с нормативно определено заплащане от 0.25 лв. на час. Навежда доводи, че през исковия период ищецът не е ползвал платен годишен отпуск, поради което работодателят му дължи обезщетение за

16 дни отпуск в размер на 492.00 лева. Направено е искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. С определения, постановени в открити съдебни заседания на 14.04.2022 година и на 15.06.2022 година са допуснати изменения на предявените по делото искове, в частта относно техния размер, като исковете се считат за предявени за следните суми: 954.44 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците март и април 2020 година, за сумата в размер на 302.63 лева, представляваща допълнително възнаграждение за полаган от ищеца нощен труд за периода от 15.01.2020 година до 25.10.2020 година, за сумата в размер на 492.00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както и за сумата в размер на 57.93 лева, представляваща лихва за забава върху дължимото трудово възнаграждение, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане. Моли да му бъдат присъдени направените от него разноски както в исковото, така и в обезпечителното производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Процесуалният представител на ответника оспорва изцяло предявените по делото искове, както по основание, така и по размер. Развива съображения, че от претендираните суми следва да бъдат приспаднати дължимите от ищеца осигуровки и данъци. Навежда доводи, че с Разпореждане от 19.04.2021 година на Фонд „ГВРС“ към НОИ е определена сума в размер на 3 197.69 лева, във връзка с разпоредбите на ЗГБРСНР, относно начислени, но неизплатени БТВ за периода от 01.05.2020 година до 25.10.2020 година на ищеца, която сума му е изплатена по банков път на 23.04.2021 година. Оспорва дължимостта на претендираното допълнително възнаграждение за нощен труд, доколкото по делото липсват доказателства за полагането му. Направено е искане предявените по делото искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от представените по делото Трудов договор № 031 от 15.01.2020 година, ведно с длъжностна характеристика; Заповед № 017/26.10.2020 година за прекратяване на Трудов договор № 031/15.01.2020г.; Извлечение от трудова книжка серия Б, № 157390 на ИВ. СТ. ИВ. – стр. 8 и 9 /л. 6-13 от гр.д. № 2802/2020 година на ВТРС/ се установява, че между страните по делото е съществувало валидно трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „Общ работник, смесено растениевъдно и животновъдно стопанство“, което е прекратено считано от 26.10.2020 година на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ.

По делото са приложени и Удостоверение, изх. № 040192003308465 от 05.11.2020 година на ТД на НАП – Велико Търново; Справка актуално състояние на

трудови договори на ИВ. СТ. ИВ. за периода от 01.01.2020 година до 30.10.2020 година на ТД на НАП – Велико Търново; Справка – Данни за осигуряването на ИВ. СТ. ИВ. за периода от 01.01.2020 година до 31.10.2020 година на ТД на НАП – Велико Търново; Приходен касов ордер № ОВ-26 от 10.11.2020 година; Приходен касов ордер № ОВ-25 от 09.11.2020 година; Разпореждане № 4505-40-5/0 от 19.04.2021 година на НОИ; Бюджетно платежно нареждане от 23.04.2021 година. /л. 22-24 от гр.д. № 2802/2020 година на ВТРС и л. 12-13 от делото/.

В проведеното на 14.04.2022 година съдебно заседание са събрани гласни доказателства. Свидетелят С. И. С. заявява, че е баща на ищеца и е работел на същата длъжност в кооперацията преди него. Посочва, че всъщност И. е работел като пазач – нощем, вечер от 17.00 часа, сутрин до 08.00 часа, както и че през деня не е работил.

Свидетелката Д. И. Ф. посочва, че е леля на ищеца, както и че последният е работел като пазач в кооперацията в село Павел. Заявява, че не е работил през деня, а само вечер от 19.00 часа до сутринта.

От приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /л. 56-61/, което не е оспорено от страните и което настоящият съдебен състав кредитира изцяло като компетентно и обективно дадено, се установява, че на ИВ. СТ. ИВ. са начислени трудови възнаграждения за положен труд за периода от 15.01.2020 година до 01.05.2020 година, като същият се е подписал за получаването им за месец януари и февруари, като е останало дължимо трудовото възнаграждение за месеците март и април 2020 година в общ нетен размер 954.44 лева. В ЗКПУ „Съдружие 94“ е начислено и незаплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползвани 16 дни платен годишен отпуск, за положен труд за периода от 15.01.2020 година до 01.05.2020 година, като чистата (нетната) сума за получаване от лицето е в размер на 442.80 лева. Считано от първо число на месеца, следващ месеца за полагане на труд до датата на подаване на исковата молба - 21.11.2020 година, лихвата за забава върху неплатените трудови възнаграждения за положен труд е в общ размер на 57.93 лева. В проведеното на 15.06.2022 година съдебно заседание вещото лице допълва, че за положен нощен труд за периода от 15.01.2020 година до 25.10.2020 година включително, нетния размер на допълнителното възнаграждение би бил в размер на 302.63 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обстоятелствата свързани с възникването, съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение между страните не е спорно между тях, а се установяват и от събраните по делото доказателства, при което ищецът е изпълнявал длъжността „Общ работник, смесено растениевъдно и животновъдно стопанство“, като трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 017/26.10.2020 година за прекратяване на

Трудов договор № 031/15.01.2020г., считано от 26.10.2020 година.

Няма спор между страните по делото, че ИВ. СТ. ИВ. е изпълнявал задълженията си по трудовия договор, поради което и на основание чл. 128, т. 2 КТ за ответника е възникнало задължението да му плати уговореното трудово възнаграждение за процесния период. Липсват обаче както твърдения, така и каквито е да е доказателства, че ответникът е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на ищеца за месеците март и април 2020 година. В тази връзка и от заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че начислените и неизплатените нетни трудови възнаграждения на ИВ. СТ. ИВ. за месеците март и април 2020 година са в размер общо на 954.44 лева.

Предвид основателността на главния иск по чл. 128, т. 2 КТ, основателен се явява и акцесорният такъв по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на 57.93 лева, представляваща обезщетение за забава, считано от първо число на месеца, следващ месеца за полагане на труд до датата на подаване на исковата молба - 21.11.2020 година.

Не е спорно по делото, а и от заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза безспорно се установява и че въпреки начисляването на обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца, същото не е заплатено и е останало дължимо, като нетният размер на същото е в размер на 442.80 лева.

Основният спорен по делото въпрос е дължи ли се на ищеца на основание чл. 261 КТ допълнително възнаграждение за положен от него нощен труд в периода от 15.01.2020 година до 25.10.2020 година. Съгласно посочената разпоредба положеният нощен труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по-малко от размерите, определени от Министерския съвет, а чл. 8 НСОПЗ регламентира, че за всеки отработен час или част от него се заплаща допълнително трудово възнаграждение, но не по-малко от 0.25 лева. Легално определение на понятието „нощен труд“ е дадено в нормата на чл. 140, ал. 2 КТ, съгласно която нощен е трудът, който се полага от 22,00 часа до 06,00 часа. В случая по делото видно от приложения трудов договор, страните по правоотношението са уговорили работно време от осем часа, но не са уговорили часовия диапазон за осъществяване на трудовите функции на работника, като съгласно нормата на чл. 139, ал. 1 КТ разпределението на работното време се установява в правилника за вътрешния трудов ред на предприятието. Следва да се има предвид и че принципът, установен с Кодекса на труда е положеният нощен, респективно - извънреден труд, да се заплаща с установено по императивен начин диференцирано заплащане съгласно съответните разпоредби на КТ. За положения нощен /извънреден/ труд работодателят дължи заплащане на увеличено трудово възнаграждение независимо дали е водил специална

книга за отчитане на този труд и независимо дали е издал специална заповед, с която да възложи на работника полагането на такъв труд. Доказването на положен нощен /извънреден/ труд в рамките на съдебното производство се извършва с всички доказателствени средства – писмени, гласни /свидетелски показания/, заключения на вещи лица и пр. В този смисъл е и Решение № 228 от 24.06.2011 година по гр.д. № 1625/2010 година на III г.о. на ВКС, което макар постановено за доказване на положен извънреден труд, е приложимо по аналогия и за полаган нощен труд. По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства, от които може да бъде направен обоснован извод как е било организирано работното време на работниците, включително на ищеца по делото, респективно – ответникът не може да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение и това, че не е отчитан нощен труд не води до извод, че такъв не е осъществяван. В тази връзка са събрани гласни доказателства, от които се установява, че ищецът реално е работел като пазач и е полагал труд само през нощта от 19.00 часа до 08.00 часа като показанията и на двамата свидетели са последователни и безпротиворечиви. В тази връзка и доколкото по делото не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да оборват свидетелските показания, настоящият съдебен състав приема, че ищецът е полагал нощен труд в исковия период, за който му се дължи допълнително възнаграждение на основание чл. 261 КТ. Съгласно заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, допълнено в проведеното на 15.06.2022 година съдебно заседание, за положен от ищеца нощен труд за периода от 15.01.2020 година до 25.10.2020 година включително, нетния размер на допълнителното възнаграждение би бил в размер на 302.63 лева.

Мотивиран от всичко изложено по-горе съдът намира, че предявените по делото кумулативно и обективно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 261 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, се явяват основателни и доказани, поради което и като такива следва да бъдат уважени.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски, както за настоящото производство, така и за производството по обезпечение на исовете си /ТР № 6/2012г. на ОСГТК/. За исковото производство същият не доказал извършването на разноски, поради което такива не му се следват. За обезпечаване на исовете ищецът е сторил разноски в общ размер на 190.50 лева и те следва да бъдат присъдени в негова полза. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът дължи държавна такса върху уважения размер на искове, която възлиза на 200.00 лв., както и разноски за изготвяне на ССЧЕ в размер на 200.00 лева и които следва да бъдат внесени в полза на бюджета на съдебната власт. Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗКПУ "СЪДРУЖИЕ - 94" – в несъстоятелност, със седалище и адрес на управление град село Павел, община Полски Тръмбеш, ул. "Тридесет и пета" № 3, с ЕИК 814206185 **ДА ЗАПЛАТИ на ИВ. СТ. ИВ.** от с ЕГН ***** на основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 261 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, СУМАТА в размер на 954.44 лева /деветстотин петдесет и четири лева и четиридесет и четири стотинки/ – главница, представляваща нетен размер на дължимо трудово възнаграждение за месец март и за месец април 2020 година, СУМАТА в размер на 302.63 лева /триста и два лева и шестдесет и три стотинки/ - допълнително възнаграждение за нощен труд за периода от 15.01.2020 година до 26.10.2020 година, СУМАТА в размер на 442.80 лева /четиристотин четиридесет и два и два лева и осемдесет стотинки/ - нетен размер на дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за 16 дни неизползван платен годишен отпуск, както и СУМАТА в размер на 57.93 лв. /петдесет и седем и седемдесет и три стотинки/ - лихва за забава върху главницата, считано от първо число на месеца, следващ месеца за полагане на труд до датата на подаване на исковата молба - 21.11.2020 година, ведно със лихвата върху главницата, считано от датата на предявяване на иска – 23.11.2020 година до окончателното ѝ изплащане, **като отхвърля** иска по чл. 224, ал. 1 КТ за разликата от уважения размер до пълния предявен размер на 492.00 лева, която разлика е в размер на 42.90 лева.

ОСЪЖДА ЗКПУ "СЪДРУЖИЕ - 94" – в несъстоятелност, със седалище и адрес на управление град село Павел, община Полски Тръмбеш, ул. "Тридесет и пета" № 3, с ЕИК 814206185 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВТРС сумата от 400.00 лв. /четиристотин лева/ - общ размер на дължимата държавна такса и възнаграждение за изготвяне на ССчЕ по делото.

ОСЪЖДА ЗКПУ "СЪДРУЖИЕ - 94" – в несъстоятелност, със седалище и адрес на управление град село Павел, община Полски Тръмбеш, ул. "Тридесет и пета" № 3, с ЕИК 814206185 **ДА ЗАПЛАТИ на ИВ. СТ. ИВ.** от *, с ЕГН ***** **СУМАТА в размер на 190.50 лв.** /сто и деветдесет лева/, представляваща направени от ищеца разноски за обезпечаване на исковите.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____